

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

27 септември 1988 година*

„Международна конвенция относно хармонизирана система за описание и кодиране на стоките – Иск за отмяна – Правно основание”

По дело 165/87

Комисията на Европейските общности, за която се явява нейният правен съветник г-н Peter Gilsdorf, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Georgios Kremlis, член на нейния правен отдел, сграда Jean Monnet, Kirchberg

ищец,

срещу

Съвета на Европейските общности, за които се явява г-н Bernhard Schloh, съветник в правния отдел на Съвета, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Jörg Käser, началник на правния отдел в Европейската инвестиционна банка, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

ответник,

с предмет иск за отмяна на Решение № 87/369 на Съвета от 7 април 1987 г. за сключване на Международната конвенция по Хармонизираната система за описание и кодиране на стоките и протокола за изменение към нея (ОВ 1987 г., L 198, стр.1),

СЪДЪТ,

в състав: г-н Mackenzie Stuart, председател, г-н G. Bosco, г-н O. Due, г-н J. C. Moitinho de Almeida и г-н G. C. Rodriguez Iglesias, председатели на състав, г-н T. Koopmans, г-н U. Everling, г-н K. Bahlmann, г-н Y. Galmot, г-н R. Joliet, и г-н T. F. O'Higgins, съдии,

генерален адвокат: г-н C.O. Lenz,

секретар: г-н H.A. Rühl, главен администратор,

като има предвид изложеното в доклада за съдебното заседание и след това в съдебното заседание на 19 май 1988 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 29 юни 1988 г.,

постанови настоящото

---

* Език на производството: френски.

Решение

1. С искова молба, постъпила в секретариата на Съда на 4 юни 1987 г., Комисията на Европейските общности е завела иск съгласно член 173, параграф 1 от Договора за ЕИО за отмяна на Решение № 87/369 на Съвета от 7 април 1987 г. за сключване на Международната конвенция по Хармонизираната система за описание и кодиране на стоките и протокола за изменение към нея (ОВ 1987 г., L 198, стр.1),
2. Тази конвенция, която е била в сила от 1 януари 1988 г., е била приета на 14 юни 1983 г. с подкрепата на Съвета за митническо сътрудничество за да замести Конвенцията от 15 декември 1950 г. относно Номенклатура за класификация на стоките (United Nations Treaty Series, том 347, стр. 127), която се базира на Общата митническа тарифа на Общността.
3. Комисията оспорва правното основание на оспорваното решение, което счита само за въпрос на търговска политика и следователно може да се основава, както Комисията е предположила, само на член 113, а не на членове 28, 113 и 235 от Договора за ЕИО.
4. За пълно разглеждане на фактите по делото, движението на производството и твърденията и аргументите на страните, които са представени или описани тук само доколкото е необходимо с оглед мотивите на Съда, се препраща към доклада за заседанието.
5. В началото трябва да се отбележи, че основния предмет на конвенцията, която е предмет на оспорваното решение, е създаването на хармонизирана система за описание и кодиране на стоките, която ще се използва от договарящите страни за техните тарифна и статистическа номенклатура.
6. За да се произнесе по същество по иска на Комисията е необходимо да се разгледа правомощието на Съвета да приеме оспорваното решение, взимайки предвид двата аспекта, обхванати от Конвенцията, а именно тарифната номенклатура от една страна и статистическата номенклатура от друга.
7. Що се отнася до първия от тези аспекти, от формулировката на член 28 от Договора за ЕИО, който е правното основание за „всяка самостоятелна промяна или суспендиране на митата в Общата митническа тарифа” и от член 13 от Договора за ЕИО, който предвижда Обща търговска политика, основана на единни принципи, по-специално по отношение на промените в тарифните ставки и сключването на тарифни и търговски споразумения, става ясно, че нито една от тези разпоредби не предоставя изрично правомощие на Съвета за установи тарифна номенклатура.
8. Въпреки това създаването на тарифна номенклатура е необходимо за събиране на митата. Без система за класификация на стоките би било невъзможно те да се прикрепят към определен тарифен ред. Следователно даденото на Съвета правомощие да направи необходимите промени в ставките представлява, при липсата на изрична разпоредба в Договора за ЕИО, правомощие за създаване и изменение на номенклатурата по отношение приложението на Общата митническа тарифа.
9. От това заключение следва, че Съветът притежава генерално правомощие по отношение на въпросите, свързани с тарифите, които се основават на членове 28 и 113

от Договора за ЕИО, доколкото той има правомощие независимо от това дали митата по Общата митническа тарифа са изменени самостоятелно (член 28) или съгласно сключването на тарифни споразумения или други мерки за обща търговска политика (член 113).

10. Следователно, аргументът на Комисията, че приложното поле на член 28 обхваща това на член 113 от Договора за ЕИО, трябва да се отхвърли.

11. Може да се добави, че когато едно правомощие на институция се основава на две разпоредби от Договора, тя е задължена да приеме съответните мерки на основата на двете релевантни разпоредби.

12. Изборът на това двойно правно основание е, освен това, в съответствие с установената практика на институциите на Общността по въпросите, свързани с тарифите, което се потвърждава от факта, че Единният европейски акт поставя процесуалните изисквания на член 28 до тези на член 113 от Договора.

13. По този начин членове 28 и 113 от Договора заедно представляват подходящото правно основание за установяване на тарифна номенклатура и в следствие за сключване на международно споразумение по този въпрос.

14. Що се отнася до статистическите номенклатури, статистическите номенклатури, които са обхванати от конвенцията, за която се отнася оспорваното решение, са „стокови номенклатури, установени от договарящата страна за целите на събирането на данни за търговските статистики на вноса и износа” (член 1, буква в) от Конвенцията), което, що се отнася до Комисията, означава нейните статистики за външна търговия и данни, а не статистики за търговията вътре в Общността.

15. Правомощието да се установи статистическа номенклатура е дадено от член 113 от Договора. Статистиките за външната търговия, заедно със съответната номенклатура, представляват необходимия инструмент за търговска политика. Списъкът с мерки в търговската политика, посочен в член 113 от Договора не е изчерпателен, а включва само примери.

16. Въпреки това, Съветът твърди, че препращането към член 235 от Договора е било оправдано от факта, че конвенцията е повлияла върху мярката, която е била основана на член 235 от Договора, а именно Регламент № 1445/72 на Съвета от 24 април 1972 г. относно номенклатурата на стоките за статистиката на външната търговия на Общността и статистики за търговията между държавите-членки (Nimexе) (ОВ, специално издание на английски език 1965 -72 г., стр. 53).

17. Доводите на Съвета трябва да се отхвърлят. От факта, че оспорваното решение може да повлияе върху друга мярка, която се основава на член 235 от Договора, не следва непременно, че трябва да се прибегне до тази разпоредба като правно основание. Такова използване може да се планира, само ако въпросната институция не може да обоснове своето правомощие на някоя друга разпоредба от Договора (вж. Решение от 26 март 1987 г. по дело Комисия/Съвет 45/86, Rescueil, стр. 1493)

18. От посоченото по-горе следва, че тъй като Съвета е имал правомощието да приема оспорваното решение съгласно членове 28 и 113 от Договора, той не е имал право да се обосновава с член 235.

19. Въпреки това, когато оспорваното решение е било прието преди влизането в сила на Единния европейски акт, член 28 от Договора, също като член 235, са изисквали единодушие в Съвета; следователно установената незаконосъобразност е само чист формален порок, който не може да доведе до недействителност на мярката.

20. Вярно е, че в противоречие с член 28, член 235 от Договора изисква консултации с Европейския парламент, и консултацията, която се е извършила по настоящето дело, вероятно е повлияла върху съдържанието на приетата мярка. Въпреки това, макар, че пренебрегването на задължението за консултация води до недействителност на съответната мярка (Решение от 29 октомври 1980 г. по дело братя Roquette/ Съвет, 138/79 , стр. 3333), консултацията с Парламент, която Съветът винаги има право да направи, не може да се разглежда като незаконосъобразна дори, ако не е задължителна.

21. От посоченото по-горе следва, че искът трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

22. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. Въпреки това, съгласно член 69, параграф 3 при изключителни обстоятелства, Съдът може да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски.

23. Въпреки че при обстоятелствата по настоящото производство, искът на Комисията трябва да се отхвърли поради установения чисто формален характер на незаконосъобразността, Съдът счита, че тъй като делото на Комисията е било потвърдено в по-голямата си част, страните трябва да понесат собствените си разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отхвърля иска.

2. Разпорежда страните да заплатят собствените си разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 септември 1988 година.

Подписи